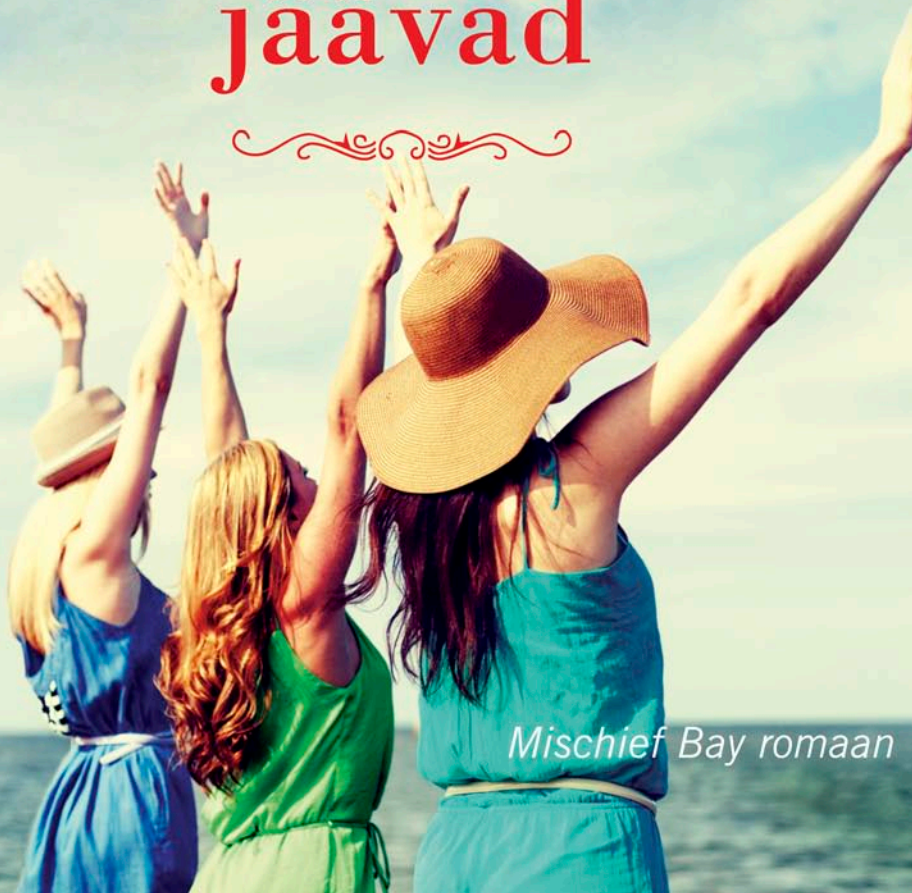

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Sõbrad, kes
jäevad

Mischief Bay romaan

Susan Mallery
The Friends We Keep
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Lii Vool

© 2016 by Susan Mallery Inc.

© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08313516
ISBN 978-9949-25-948-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee.

ESIMENE PEATÜKK

KAS selles on siis midagi halba, kui tahad üksinda pissida? Gabriella Schaefer kaalus seda küsimust viimaste kuude jooksul vist juba neljasajandat korda. Tegelikult meeldis talle oma elu juures kõik: abikaasa, viieaastased kaksikud tütre, lemmikloomad, maja. See kõik oli imeline kingitus. Ta sai sellest aru. Teda oli õnnistatud. Aga aegajalt... hea küll, vähemalt kord päevas, tahtis ta kogu hingest minna normaalse inimese kombel üksinda vannituppa. Istuda ja pissida. Nii et teda ei segata.

Nii et keegi ei lükka ust lahti ega kurda, et tahab süüa või et Kenzie oli tema nuku võtnud. Nii et Andrew ei tuleks sisse, kummaski käes sokipaar, ega küsiks, kummad sokid jalga panna. Nii et kassi roosade varvastega käpp ei ajaks end ukse alt läbi ja taks ei niutsuks teisel pool ust haledalt sissepääsu nõudes. Üksi. Oh, kui saaks ometigi need kolmkümmend või nelikümmend sekundit üksi olla. Et ajada oma asi korda, tõmmata vesi peale ja pesta käed *üksi olles*.

Gabby pani vasakusse ritta keeramiseks suunatule sisse ja võttis oma korda oodates kiiruse maha. Viiskümmend seitse päeva, mõtles ta endamisi. Viiskümmend seitse päeva, kuni kaksikud lähevad eelkooli ja tema tagasi tööle. Tõsi, üksnes osakoormusega, aga ikkagi. See on imeline. Ning ta ei kavatsenud rääkida mitte kellelegi,

et kõige suuremas elevuses oli ta sellest, et saab omaette pissile minna.

„Mis sulle nalja teeb?“ küsis Kenzie tagumiselt istmelt. „Miks sa naeratud?“

„Kas sa räägid nalja?“ küsis Kennedy. „Ma tahan ka kuulda.“

Selles vanuses on nad tulvil küsimusi, mõtles Gabby, pilk teel. Kui vastutulevas liikluses tekkis auk, keeras ta kaubanduskeskuse parklasse ja sõitis selle tagumisse otsa. Restorani Õhtusöök Koju Kaasa ees oli veel mõni parkimiskoht. Ta parkis auto ja lülitas mootori välja.

„Mõtlen lõbusaid mõtteid,“ ütles ta lastele. „Mul pole teile ühtki nalja rääkida.“

Kennedy kirtsutas nina. „Okei.“

Ta hääles oli kuulda pettumust. Tüdrukud teadsid, et see, mida täiskasvanud peavad naljakaks, ja see, mis on tegelikult naljakas, on kaks täiesti erinevat asja.

Gabby haaras pika rihmaga väikese risti üle keha käiva käekoti ja väljus autost. Ta avas juhipoelse tagumise ukse.

„Valmis?“ küsis ta.

Tüdrukud noogutasid. Nad tegid juba turvavöösid lahti.

Lapsi autost välja saada polnud mingi probleem. Aga nende autosse saamine oli hoopis teine lugu. Vaatamata sellele, et turvatoolid olid mõeldud kuni 25-kilostele lastele, tahtsid mõlemad nende asemele istmekõrgendusi. Nad olid juba mitu korda Gabbyle teatanud, et turvatoolid on titadele. See, et need on turvalisemad, ei avaldanud lastele vähimatki mõju.

Tuleb koos Andrew'ga parem strateegia välja mõelda, mõtles Gabby Kennedyt autost välja aidates. Kenzie hüppas õe järel välja. Gabbyl polnud jõudu, et iga päev ühte ja sama lahingut pidada. Pealegi kulus vaidlemise peale iga kord üha rohkem aega ja ta pidi rehkendama viis kuni kümme lisaminutit, et õigel ajal minema saada.

Häda on selles, et mõlemad tüdrukud on isasse, mõtles ta muiates. Andrew oli verbaalse sarmiga õnnistatud väga osav müügijuht. Kuigi kaksikud olid alles viiesed, üritasid nemadki juba end keerulistest olukordadest jutuga välja keerutada.

„Kas Tyler tuleb ka?“ küsis Kennedy.

Gabby lükkas tütre juuksed silmist. Lapse heledaid juukseid on vaja lühemaks lõigata. Jälle. „Tuleb.“

Tüdrukud kilkasid rõõmust. Gabby sõbranna Nicole'i poeg Tyler oli kuueaastane ja läheb varsti esimesse klassi. Tüdrukute silmis, kes olid eelkooli minekust elevuses ja pisut närvis, oli Tyler maailma näinud inimene. Tyler teadis asju ja meeldis tüdrukutele.

Gabby õngitses turvaistmete vahelt kõigile liikmetele jagatud tühjad kotid. Erkrohelistel kottidel oli restorani logo. Iga kahe nädala tagant tuli ta koos sõbrannadega restorani ja lahkudes oli tal oma perele kaasas kuus õhtusööki, mille võis panna ahju või grillile. Söögid olid maitsestatud ja jagatud portsjoniteks.

Restoran oli lihtne. Iga sessioon kestis umbes kolm tundi. Suures köögis oli kaheksa töökohta – iga põhiroa jaoks üks. Järgides üksikasjalikke juhiseid, lõikasid liha portsjoniteks, lisasid vürtsid ja aedviljad plastkonteineritesse – tegid sisuliselt kõik, mis vaja, et söök oleks ahjupanekuks valmis.

Alguses tundis Gabby süümepiinu, et selle teenusega liitus. Ta oli ju kodune. Ta võiks ju end kokku võtta ja ise oma perele süüa teha. Aga sellele vaatamata kippusid päevad käest kaduma, mõtles ta, andes tühjad kotid laste kätte. Õnneks oli restorani omanik ta hea sõbranna õde. Süümepiinu aitas leevendada mõte sellest, et ta toetab kohalikku väikefirmat.

Ja kuna Andrew oli hea mees, leidis ta, et selle teenuse kasutamine on hea mõte. Nad käisid vähemalt korra nädalas väljas õhtust söömas, nii et kuna ta tegi siin valmis kuus sööki, tuli tal vaid kuus ise välja mõelda.

Saal oli suur ja avatud plaaniga ning töökohad olid paigutatud selle perimeetrile. Saali keskel rippusid potid-pannid. Ukse kõrval oli kassaaparaat ja riulid, kuhu asetada käekotid ja kaasa toodud toidukotid. Tööpinnad ja kraanikausid olid roostevabast terasest.

Vasakul oli väike istumisnurk, kus kliendid said soovi korral juttu ajada. Paremal vaheseinaga eraldatud rõõmsates värvides lastenurk, kus oli lisaks laudadele-toolidele mänguasju, värvipliitseid ja värvimisraamatuid. Lapsehoidja Cecelia oli juba kohal. Väikest kasvu klee- nuke loksus juustega tudeng naeratas kaksikuid nähes.

„Lootsingi, et teie tulete täna ka,“ ütles ta neile lehvitades. „Meil tuleb tore õhtu.“

„Cece!“

Kaksikud viskasid kotid käest ja jooksid tüdrukut tervitama ja kallistama.

„Kas Tyler tuleb ka?“ uuris Kenzie.

„Tuleb. Nad jäävad vist natuke hiljaks.“ Cecelia saatis tüdrukud laua äärde. „Hakake teie joonistama, kuni ema söögiga tegeleb.“

Gabby kasutas selle hetke ära, et minna põlle ette panema. Ta võttis oma lehe, kus oli kirjas, millises järjekorras ta töökohad läbib.

Õhtusöök Koju Kaasa polnud sugugi ainulaadne idee. Riigis oli selliseid ettevõtteid mitmeid. Kuigi Morgan, kellele see restoran kuulus, polnud Gabbyl just eriline sõbranna, tuli talle anda au oskuse eest klientide käest iga viimne kui sent välja pigistada.

Kliendid võisid lapsed kaasa võtta, aga pidid maksma iga lapse eest viis dollarit tunnis. Gabby puhul tähendas see kolmekümnedollarilist väljaminekut, aga see oli kergem kui ise lapsehoidjat otsida. Iga söögi juurde pakuti lisaraha eest veine. Gabbyle tundus, et juurdehindlus oli sada protsenti nagu restoranides kombeks. Pärast oma einete valmis tegemist võis maitsta – jällegi – lisatasu eest veini ja eelroogi.

Morgani öde, Gabby sõbranna Hayley, tuli mitmel päeval nädalas varem kohale, et söögid ette valmistada. Tema hakkis suurema osa aedvilju, avas maitseainepudelid ja tomatipurgid. Gabby juhtus teadma, et Hayleyle tasuti selle eest söögiga.

Kuigi Hayley ise kinnitas, et see on väga hea tehing, kahtles Gabby selles sügavalt. Üldiselt tundus, et Morgan oskas igas olukorras võitjaks jääda, ning oli väheusutav, et kokkulepe Hayleyga sellest kuidagi erines.

Restorani sisenes veel mitu naist. Igal sessioonil osales maksimaalselt kolmkümmend kaks klienti, kuigi päevaste sessioonide ajal oli kliente pigem kakskümmend viis. Restoran oli avatud neljapäevast pühapäevani ka õhtuti kella neljast poole üheksani. Gabby silm tabas Hayley, Nicole'i ja Nicole'i poja Tyleri. Nicole viis poja Cecelia hoolde ja nad läksid koos käsi pesema.

„Tere,“ ütles Gabby sõpru kallistades.

Nicole oli pikka kasvu, heledate juustega ja kadestamisväärselt nõtkes. Gabby ei osanudki öelda, kui suur osa tema kehast oli selline tänu geenidele ja kui suur osa tänu sellele, et ta oli elukutselt treener. Gabby töötas endamisi ikka, et hakkab ka Nicole'i juures tennis käima. Tal oli pärast sünnitust ikka veel kümmekond lisakilogrammi, aga kuna tüdrukud lähevad varsti juba eelkooli, tuleb kas lisakilodega midagi ette võtta või lõpetada nende ajamine laste kaela.

Hayley oli samuti kõhn, aga sedasorti kõhn, mis tegi Gabby murelikuks. Hayley oli – nagu ikka – kahvatu ja ta silmaalused olid mustad, kuid üle pika aja oli ta tulvil energiat.

„Tänased söögid on nii põnevad,“ ütles ta. „Aedviljad olid eriti värsked ja mul on tunne, et uus *enbilada* retsept võidab kõigi südamed.“

„Sa tundud õnnelik,“ lausus Gabby restorani rohelist põlle ette pannes. „Mis lahti?“

„Ei midagi erilist.“

Gabby kahtles, kas see on ikka nii. Hayley elu oli nii füüsilises kui emotsionaalses mõttes tõeline Ameerika raudtee, sest ta üritas kõigest väest rasedust lõpuni kanda. Viimane raseduse katkemine oli olnud kõigest paari kuu eest ja nüüd tegi ta arstide korraldusel pausi.

Nicole kinnitas pikad juuksed hobusesabasse. „Oled sa ikka kindel?“ küsis ta. „Sa oled kuidagi väga vallatu.“

Hayley puhkes naerma. „No see pole küll eriline kompliment.“

Nad seisatasid oma esimese töökoha juures. Juhised olid kirja pandud lamineeritud kaardile. Hautise kihtideks vajalikud toiduained olid kaussides ja kottides. Maitseainepurkidel korralikult sildid.

Nad võtsid endale fooliumpannid. „Lausa uskumatu, et juuli keskpaik on juba käes,“ ütles Nicole panni põhja maisitortiljasid pannes. „Mul oli plaan minna Tyleriga paariks päevaks puhkusele, aga nüüd küll selleks enam aega ei jää. Lasen nagu orav rattas töö ja tema vahet.“

„Sul on ju oma firma,“ ütles Gabby taas süümepeinu eirates. Ka temal peaks olema oma firma. Või siis tuleks käia tööl täiskohaga. Ja teha kõik õhtusöögid nullist. Tal polnud ausõna aimugi, kuhu ta päevad kadusid. Kaksikud käisid iga päev kaheksast üheni suvelaagris.